

Arrest

nr. 282 193 van 20 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.01.2022 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: K.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1960

Geboorteplaats: Safi

Identificatienummer in het Rijksregister: * Verblijvende te: Marktpllein, *
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- arrest van het Hof van Beroep te Safi (Marokko) dd. 14.02.2022 aangaande de echtscheiding van betrokkene en haar toenmalige echtgenoot.
- loonfiches op naam van de referentiepersoon bij werkgever (...) Nederland BV voor de periode januari 2022 – maart 2022
- Attestation de NON- IMPOSITION a LA TH-TSC n° xxx/2020 op naam van betrokkene dat zij geen belastingen moest betalen dd. 17.09.2020 + Attestation de Revenu 19257/20 dd. 22.10.2020 (voor het jaar 2019): Beide attesten zijn opgemaakt op basis van een verklaring op eer van betrokkene afgelegd op 15.09.2020. Een verklaring op eer kan niet nagegaan worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Nergens werden verifieerbare bewijzen voorgelegd die deze verklaringen staven.
- attesten van het OCMW te Pelt dd. 15.03.2022 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun ontvangen.
- foto's van betrokkenen: De context van deze foto's valt niet op te maken. Bijgevolg valt niet af te leiden dat betrokkene ten laste was van haar dochter, noch dat zij deel uitmaakte van het gezin.
- afleverhistoriek van de apotheek (Beek en Donk) voor de periode 1.07.2016 tot en met 20.07.2021 + rekeningen opticiens op naam van betrokkene dd. 4.02.2014 + allerlei medische rapporten huisarts:
- Geschiktheidsattest dat betrokkene om de drie maanden op dokterscontrole moet komen voor Diabetes Type II, facturen van bij de Apotheek, facturen van het Medisch Centrum, Witgele kruis, ...
- verhuisbericht op naam van de referentiepersoon (gemeente Laarbeek, Nederland), met datum van uitschrijving dd. 1.06.2019
- attest van gezinssamenstelling (Pelt) op datum van 22.10.2020

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert augustus 17.06.2019 in België verblijft. Betrokkene zelf kwam blijkens het Rijksregister pas op 18.06.2020 in België aan. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor

het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Zij is sedert 17.06.2019 in ons land. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Betrokkenen willen wellicht aantonen dat zij in Nederland hebben deel uitgemaakt van hetzelfde gezin of dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon. Echter, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene nergens aantoont onder welk statuut zij eventueel verblijfsrecht had in Nederland. Betrokkene kan even goed afgereisd zijn naar Nederland en aldaar verschillende periodes verbleven hebben. Nergens werd aangetoond dat zij deel heeft uitgemaakt van het gezin. Bovendien blijkt dat de referentiepersoon sedert 1.06.2019 zich heeft laten uitschrijven in Nederland. Gezien betrokkene zich pas op 18.06.2020 in België heeft ingeschreven, kan het niet zijn dat zij in die periode deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Het gegeven dat betrokkene op 18.06.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst. De attesten die het onvermogen moeten aantonen zijn opgemaakt op basis van een verklaring op eer (déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé). Bijgevolg kunnen deze niet aanvaard worden, daar het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Ook werden deze attesten opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef (vanaf 23.06.2020). Daarnaast wordt niets voorgelegd waaruit kan blijken dat mevrouw geen onroerende goederen bezit/bezat in Marokko. Vervolgens wordt er niets voorgelegd waaruit de afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst kan blijken (bv. geldoverschrijvingen van referentiepersoon naar haar moeder in Marokko). Er kan niet gesteld worden dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden

niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene legt enkele documenten voor waaruit blijkt dat zij medische problemen heeft, en regelmatig een arts raadpleegt. Echter, werd er nergens aangetoond dat zij deze behandeling/medicijnen niet voor handen heeft in het land van herkomst. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het staat betrokkene en referentiepersoon uiteraard vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, en luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 47/1, 2° VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL EN VAN HET UNIERECHT.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoekster zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat zij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de moeder van mevr. S.S. dewelke de Nederlandse nationaliteit heeft.

Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit en woont in bij haar dochter, zijnde de referentiepersoon. Één en ander wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Allereerst is het zo dat verzoekster voorafgaand aan de inschrijving in België wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt immers dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland sinds 2014. (STUKKEN 5 + 6)

Ze verhuisden samen naar België. De referentiepersoon diende zich bij de verhuis naar België uiteraard meteen in te schrijven, dit deed zij bijgevolg op 24.06.2019. Aangezien de geboorteakte van verzoekster eerst in orde diende te worden gebracht en de referente haar E-kaart nog diende te bekomen na een wachttermijn van 6 maanden-en dit enige tijd in beslag nam- heeft verzoekster zich pas iets later kunnen inschrijven. Dit neemt natuurlijk niet weg dat verzoekster van in den beginne bij de referentiepersoon in België gehuisvest was.

Verzoekster is officieel gedomicilieerd sedert 18.06.2020 op het adres van de referentiepersoon en de aanvraag cf. art. 47 Vw. dateert van 17.01.2022, op die datum totaliseerde verzoekster aldus minstens een termijn van 6 jaar. Deze periode is voldoende om beschouwd te worden als deel uitmaken van het gezin van de dochter. Trouwens verzoekster is meteen mee verhuisd met de referentiepersoon naar België. (zie supra) Alleszins stelt de wet geen tijdsvoorwaarde.

In de bestreden beslissing worden er vragen gesteld over het verblijfsstatuut van verzoekster in Nederland en wordt gesuggereerd dat haar verblijfsrecht aldaar moest gedekt zijn door een legaal verblijf.

De wet stelt evenwel niet dat het verblijf voorafgaand aan de komst naar België legaal moet zijn geweest. De bewijsvoering is aldus vrij. (arrest Metock, HvJ, 25 juli 2008, C-127/08, Blaise Baheten Metock e.a. t. Minister for Justice, Equality and Law)

Verzoekster verwijst naar het arrest Metock C-127/08 van het Europees Hof van Justitie waarin over het al dan niet voorafgaandelijk legaal verblijf in een andere lidstaat het volgende werd gesteld: "Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tót wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, staat in de weg aan de wettelijke regeling van een lidstaat die aan een persoon met de nationaliteit van een derde land die de echtgenoot is van een burger van de Unie die in die lidstaat verblijft maar niet de nationaliteit ervan bezit, de eis stelt dat hij voor zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, om rechten te kunnen ontleenen aan de bepalingen van die richtlijn."

Door de gelijkschakeling van de andere familieleden van de burger van de unie met de "gewone" familieleden van de burger van de Unie kan niet anders worden besloten dan dat de verzoekster zelf een afgeleid recht ontleent aan de Richtlijn en het dus irrelevant is of de referentiepersoon zijn vrij verkeer niet zou kunnen hebben uitgeoefend wanneer verzoekster niet zou mee kunnen komen. Derhalve kan betrokkene zich dus wel degelijk beroepen op een feitelijke situatie die overigens ook voorzien wordt in art. 47/3 wanneer gesteld wordt dat verzoekster bij ontstentenis van officiële documenten alk passend middel kan gebruiken.

Verzoekster legde volgende documenten neer:

- Arrest van het Hof van Beroep te Safi aangaande de echtscheiding van verzoekster;
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon;
- Attestation de non-imposition dd. 17.09.2020 + attestation de Revenu dd. 22.10.2020 ;
- Attesten van het OCMW te Pelt dd. 15.03.2022 dat zij geen financiële steun ontvangen;
- Foto's van verzoekster en de referentiepersoon;
- Afleverhistoriek van de apotheek te Nederland voor de periode 1.07.2016 – 20.07.2021 + rekeningen van de opticien te Nederland + medische rapporten huisarts
- Geschiktheidsattest dat verzoekster om de drie maanden op controle dient te komen gezien haar Diabetes Type 2;
- Verhuisbericht van de referentiepersoon met datum uitschrijving op 1.06.2019;
- Attest van gezinssamenstelling te Pelt op datum van 22.10.2020.

Verwerende partij betwist de overmaking van deze bewijzen niet, noch betwist zij het feit dat partijen samenwoonden in Nederland.

Zij meent enkel, hypothetisch, dat verzoekster niet aantoont onder welk statuut zij eventueel verblijfsrecht had en dat verzoekster even goed afgereisd kan zijn naar Nederland en aldaar verschillende periodes kan verbleven hebben. Verzoekster meent dus kortweg dat er nergens zou zijn aangetoond dat verzoekster deel heeft uitgemaakt van het gezin.

Verder meent verwerende partij dat het gegeven dat verzoekster sedert 18.06.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk zou doen aan deze vaststelling. Dit betreft een foute beoordeling omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoekster effectief deel uitmaakte van het kerngezin van haar dochter.

Zoals hierboven reeds aangekaart maakte verzoekster reeds jaren deel uit van het gezin van haar dochter en verhuisden zij dan ook samen naar België. De referentiepersoon diende onmiddellijk te registreren in België, maar omdat verzoekster haar geboorteakte eerst in orde diende te brengen -en dit enige tijd in beslag nam- heeft verzoekster zich pas iets later kunnen inschrijven. Verzoekster brengt/bracht voldoende stukken naar voren waaruit blijkt dat zij samen in Nederland deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin waarbij verzoekster tevens ten laste werd genomen door de referentiepersoon. (STUKKEN 5-7)

Aangezien verzoekster geen andere familie heeft dan haar dochter was er geen onderbreking van de samenwoning bij het verhuis naar België.

Tot slot stelt verwerende partij dat verzoekster onvoldoende zou hebben aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst. Zij stelt dat de attesten die het onvermogen moeten aantonen opgemaakt zijn op basis van een verklaring op eer en bijgevolg niet kunnen aanvaard worden, daar het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Verzoekster merkt op dat zij niet cumulatief deel moest uitmaken van het gezin van de referentiepersoon en ten laste moest zijn.

Verzoekster toont evenwel aan de hand van het attestation de revenu dd. 22.10.2020 dat zij wel degelijk onvermogen was. (STUK 8) Verwerende partij meent -onterecht- dat dit geen bewijs zou zijn van zijn onvermogenheid. Dit enkel en alleen omdat het zou gaan om een verklaring op eer, maar verwerende partij verliest uit het oog dat er eveneens een apostille wordt voorgelegd en dat de administratieve diensten van Marokko steeds verklaringen op eer afgeven met betrekking tot administratieve documenten. De inhoud van het document wordt zelfs niet besproken door verwerende partij. Nochtans spreekt dit stuk boekdelen aangezien er staat dat verzoekster geen enkele inkomsten heeft ontvangen. Daarnaast legt verzoekster een attestation de non-imposition a la TH-TSC dd. 15.09.2020 voor waaruit nog maar eens blijkt dat verzoekster onvermogen is. Verzoekster brengt hier ook de apostille van bij. (STUK 9) Verwerende partij tracht hier wederom het document af te wimpelen door te stellen dat dit een verklaring op eer is en ze daarom het gesolliciteerd karakter niet kan uitsluiten. Dat dit uiteraard een assumptie is van verwerende partij dewelke geen steek houdt. Verzoekster toont op allerlei verschillende manieren haar onvermogenheid, maar verwerende partij motiveert niet duidelijk waarom deze documenten niet voldoende zouden zijn. Het moge in ieder geval duidelijk zijn dat verzoekster steeds ten laste is genomen door haar dochter.

Verwerende partij gaat ook niet in op het feit dat verzoekster een attest bijbrengt dat zij geen uitkeringen ontvangt van het OCMW, hetgeen er juist op wijst dat verzoekster ten laste wordt genomen van haar

dochter alwaar zij woont/gedomicilieerd is. (STUK 10) Daarenboven is verzoekster ook nog eens gescheiden dus heeft zij ook geen echtgenoot die haar kan helpen met haar levensonderhoud. (STUK 14)

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij voor zijn aankomst in België deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

Los van het feit dat deze voorwaarden niet cumulatief vervuld hoeven te zijn, vervuld verzoekster deze beide voorwaarden!

8.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing is bijgevolg genomen in strijd met bovenstaand artikel, omdat de referentiepersoon en verzoekster samen naar België zijn verhuisd.

9.

Verwerende partij stelt nog dat er geen sprake is van een mogelijke schending van het recht op vrij personenverkeer omdat zij ‘jarenlang’ gebruik maakt van haar recht op vrij personenverkeer en verzoekster zou geen vergammelijkte toegang nodig hebben om de eenheid van het gezin van de referente te vrijwaren.

Verzoekster verwijst vooreerst naar de uiteenzetting onder puntje 8.

Uw Raad oordeelde hierover verder reeds het volgende (nr. 250 751 van 10 maart 2021 in de zaak RvV X / II):

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘begeleiden’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘vervoegen’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

(...)

Partijen zijn samen afgereisd naar België.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen (HvJ 15 september 2022 C-22/21, pt 30).

Verzoekster stelt dat zij voorafgaand aan haar inschrijving in België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

De documenten die mogelijk kunnen worden gelieerd aan verzoeksters verblijf in Nederland en haar stelling dat zij aldaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon zijn de volgende:

- *foto's van betrokkenen: De context van deze foto's valt niet op te maken. Bijgevolg valt niet af te leiden dat betrokkene ten laste was van haar dochter, noch dat zij deel uitmaakte van het gezin.*
- *afleverhistoriek van de apotheek (Beek en Donk) voor de periode 1.07.2016 tot en met 20.07.2021 + rekeningen opticien op naam van betrokkene dd. 4.02.2014 + allerlei medische rapporten huisarts:*
- *verhuisbericht op naam van de referentiepersoon (gemeente Laarbeek, Nederland), met datum van uitschrijving dd. 1.06.2019.*

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster nergens aantoonbaar onder welk statuut zij eventueel verblijfsrecht had in Nederland, dat zij evengoed kan afgereisd zijn naar Nederland en daar verschillende periodes verbleven hebben, dat nergens werd aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin. Verder wordt erop gewezen dat de referentiepersoon zich sedert 1 juni 2019 heeft laten uitschrijven in Nederland en verzoekster zich pas op 18 juni 2020 in België heeft ingeschreven, zodat het niet kan zijn dat zij in die periode deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verzoekster stelt dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland sinds 2014, en dat zij samen naar België verhuisden. De

referentiepersoon heeft zich onmiddellijk in België ingeschreven, en verzoekster heeft dat pas later kunnen doen, hetgeen niet wegneemt dat zij van in den beginne bij de referentiepersoon in België gehuisvest was. Verder stelt zij dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat haar verblijf in Nederland moest zijn gedekt door een verblijfsrecht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de bestreden beslissing verkeerd leest waar zij ervan uitgaat dat de verwerende partij vereist dat verzoeksters verblijf in Nederland moet zijn gedekt door een verblijfsrecht. De verwerende partij stelt daarentegen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij eventueel verblijfsrecht had in Nederland, dat zij evengoed kan zijn afgereisd naar Nederland en daar verschillende periodes heeft verbleven en dat nergens werd aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin. Verzoekster betwist niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij een verblijfsrecht had in Nederland. In die optiek moet zij dus weerleggen dat de door haar voorgelegde documenten niet van aard zijn om aan te tonen dat zij aldaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekster beperkt zich tot een verwijzing naar de stukken die zij had voorgelegd bij de aanvraag, stellende dat hieruit blijkt dat zij deel uitmaakte van het gezin in Nederland. Echter, nazicht van deze stukken leert dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat verzoekster evengoed kan zijn afgereisd naar Nederland om daar tijdelijk gedurende verschillende periodes te verblijven, doch zonder daadwerkelijk deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij niet betwist dat zij samenwoonde met de referentiepersoon in Nederland impliceert dit dus niet dat daarmee is aangetoond dat zij deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekster geeft dan wel aan dat zij het niet eens is met de verwerende partij, maar brengt geen enkel concreet argument aan dat erop zou kunnen wijzen dat het voormelde standpunt niet deugdelijk zou zijn. Eén en ander wordt versterkt door de vaststelling dat de referentiepersoon zich sedert 1 juni 2019 heeft laten uitschrijven in Nederland en op 24 juni 2019 werd ingeschreven in België en verzoekster zich ruim een jaar later heeft laten inschrijven in België. Zij betoogt dan wel dat zij de referentiepersoon onmiddellijk heeft vergezeld naar België maar dat zij zich niet eerder kon inschrijven omdat de referentiepersoon haar E-kaart nog moest bekomen na een wachttermijn van 6 maanden en haar eigen geboorteakte nog in orde moest worden gebracht, maar dit laatste is een bewering zonder meer. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland voorafgaand aan de aanvraag.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster heeft aangetoond dat zij vanuit het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, werden de volgende stukken neergelegd:

“Attestation de NON- IMPOSITION a LA TH-TSC n° xxx/2020 op naam van betrokkene dat zij geen belastingen moest betalen dd. 17.09.2020 + Attestation de Revenu 19257/20 dd. 22.10.2020 (voor het jaar 2019): Beide attesten zijn opgemaakt op basis van een verklaring op eer van betrokkene afgelegd op 15.09.2020. Een verklaring op eer kan niet nagegaan worden op zijn feitelijkheid en waarachtigheid. Nergens werden verifieerbare bewijzen voorgelegd die deze verklaringen staven.”

De verwerende partij heeft hierover verder nog gemotiveerd:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene onvoldoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst. De attesten die het onvermogen moeten aantonen zijn opgemaakt op basis van een verklaring op eer (déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé). Bijgevolg kunnen deze niet aanvaard worden, daar het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Ook werden deze attesten opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef (vanaf 23.06.2020). Daarnaast wordt niets voorgelegd waaruit kan blijken dat mevrouw geen onroerende goederen bezit/bezat in Marokko. Vervolgens wordt er niets voorgelegd waaruit de afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst kan blijken (bv. geldoverschrijvingen van referentiepersoon naar haar moeder in Marokko). Er kan niet gesteld worden dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst.”

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de Marokkaanse administratieve diensten steeds verklaringen op eer afgeven met betrekking tot administratieve documenten. Echter, hiermee bevestigt zij alleen maar dat het om verklaringen op eer, zonder meer, gaat en doet zij geen afbreuk aan het standpunt van de verwerende partij dat bij gebrek aan andere verifieerbare bewijzen de feitelijkheid en waarachtigheid van de verklaringen niet kunnen worden nagegaan. Waar verzoekster nog

stelt dat de stukken voorzien zijn van een apostille, moet erop worden gewezen dat daarmee slechts de vormelijke juistheid van het document bevestigt, en niet de inhoud. Verzoekster ontkracht hiermee dus niet dat het slechts verklaringen op eer betreft. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoekster niet betwist dat de attesten werden opgesteld toen zij reeds in België verbleef, dat verder niet blijkt dat zij geen onroerende goederen bezit of bezat in Marokko en dat niets wordt voorgelegd waaruit de afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst kan blijken. Zij maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van deze vaststellingen op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Nu vaststaat dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon, heeft zij geen belang bij haar argumenten die zijn gericht tegen het eerste deel van de motivering, waarin wordt uiteengezet dat van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn. Immers, de gemachtigde heeft het daar niet bij gehouden en is vervolgens overgegaan tot het onderzoek van de door verzoekster voorgelegde stukken in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om tot de conclusie te komen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van deze bepaling. Waar verzoekster nog verwijst naar de situatie sinds haar aankomst in België, is dat niet van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers, het criterium is of zij heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, quod non.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het luidt als volgt:

“SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU, ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekster toonde enerzijds nochtans aan dat zij intussen al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon (minstens sinds 2014). Dit doet verzoekster door foto's bij te brengen, afleverhistorieken van Nederlandse apothekers en bewijzen van samenwoning bij te brengen.

Daarenboven is verzoekster gescheiden en kan zij dus geen beroep doen op een echtgenoot die haar kan helpen met te voorzien in haar levensonderhoud. (STUK 14)

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar dochter, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2.2. Verzoekster stelt dus in essentie dat de verwerende partij niet correct gemotiveerd heeft, omdat, hoewel de verwerende partij op de hoogte is van haar familiale situatie, zij geen afdoende poging heeft ondernomen om er rekening mee te houden en geen voldoende belangenafweging heeft gemaakt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), vindt ook zijn weerklink in artikel 7 van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM. De link tussen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de belangenafweging die kan worden teruggevonden in artikel 8 van het EVRM staat daarmee vast.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), valt de relatie tussen ouders en hun meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond ((EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59)). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De verwerende partij heeft het volgende gemotiveerd:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene legt enkele documenten voor waaruit blijkt dat zij medische problemen heeft, en regelmatig een arts raadpleegt. Echter, werd er nergens aangetoond dat zij deze behandeling/medicijnen niet voor handen heeft in het land van herkomst. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het staat betrokkene en referentiepersoon uiteraard vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de familiale situatie van verzoekster en heeft een belangenafweging gemaakt.

Verzoekster toont niet met concrete argumenten aan dat de beoordeling door de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, of niet afdoende zou zijn, of in strijd met de notie gezins- of familielevens zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 7 van het Handvest.

De Raad stelt tot slot vast dat de aangevoerde schendingen van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet op geen enkele wijze worden toegelicht, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS